a zaopatřovacím požitkům (§ 15 jest také zařaděn v druhém dílu zákona, pojednávajícím o odpočivných a zaopatřovacích požitcích).

S hlediska zákona jest tudíž — jak stížnost právem namítá — nepřípustno omezovati přídavky na děti, přiznávané § 4 zásadně na každé nezaopatřené dítě do nejvyššího počtu šesti, z důvodu, že manželka zaměstnancova, jakožto veřejná zaměstnanka, požívala sama jednotného drahotního přídavku, ze dvou dětí jen na jedno z nich resp. začínati teprv s přiznáváním až počínajíc druhým dítětem. Opačný předpis 3. odst. V. článku vl. nař. č. 34/1923, vydaného k provedení zák. 394/1922, pokud normuje, že (aktivním) ženatým státním zaměstnancům, jimž vyplácí se jednotný drahotní přídavek ve výměře pro ovdovělé zaměstnance podle § 6 I 7 zák., protože se z důvodů tam uvedených k manželce nepřihlíží, příslušejí přídavky na děti až počínajíc druhým dítětem (§ 4 zák.), jest bezúčinným, jsa v rozporu se zákonem.

Když žal. úřad rozhodl podle názoru vysloveného v předpisu 3. odst. V. čl. vl. nař. č. 34/1923 a opíraje svůj výrok jen o tento názor, jest jeho rozhodnutí v rozporu se zákonem a slušelo je zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž měl nss podnětu zabývati se dalším obsahem stížnosti k němu podané.

Č. 4719.

Dávka z přírůstku hodnoty: Smlouva o rozdělení společného pozemku mezi spoluvlastníky, která je podle zák. z 18. června 1901 č. 74 ř. z. osvobozena od reálního poplatku, nezakládá z tohoto důvodu osvobození příslušného převodu nemovitosti od dávky z přírůstku hodnoty podle dávk. řádu z r. 1920.

(Nález ze dne 19. května 1925 č. 10.047.)

Věc: Václav K. v B. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Směnnou smlouvou z 1. října 1921 shodli se Václav K. a Marie D. v B. jako knihovní vlastníci pozemku č. kat. — v B. — a sice každý ideální polovicí —, na zrušení společenství ve vlastnictví tohoto pozemku tím způsobem, že si navzájem postoupili jeden druhému přesnou reální polovici pozemku toho jak rozměřena byla civilním geometrem dle situačního nákresu z 30. září 1921 této smlouvě připojeného. Z této smlouvy dle potvrzení berního úřadu v Kladně z 30. ledna 1923 nebyl vyměřen reální polatek dle § 8, odst. 1 zák. z 18. června 1901 č. 74 ř. z.

Platebním rozkazem z 18. prosince 1923 byla zem. insp. pro zem. dávky v Praze Václavu K. z tohoto převodu předepsána dávka z přírůstku hodnoty v částce 1505 Kč 81 h. Nař. rozhodnutím zamítl zsv odvolání proti předpisu dávky z těchto důvodů: »Stěžovatel namítá, že dávka neměla býti vůbec předepsána, ježto převod na základě směnné smlouvy byl osvobozen od reálného poplatku dle § 8, odst. 1 zák. z 18. června 1901 č. 74 ř. z. Stížnost není odůvodněna, ježto dávkový řád

z roku 1920 neosvobozuje od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí převody osvobozené od reálného poplatku dle shora uvedeného zákona.«

Nss neshledal stížnost do tohoto rohodnutí podanou důvodnou.

Pokud stížnost se dovolává § 8, odst. 1 zák. z 18. června 1901 č. 74 ř. z., tvrdíc, že nejde vlastně o smlouvu směnnou, nýbrž o smlouvu dílčí, jak prý to správně také vykládal poplatkový úřad, když nevyměřil reální poplatek, není tato námitka důvodná, ježto dávk. řád z 23. září 1920 č. 545 Sb. pro posouzení přítomné věci jediné směrodatný, neobsahuje žádného ustanovení, jež by osvobození takovýchto směnných smluv vyslovovalo, naopak obmezuje osvobození na převody určité povahy. Ustanovujeť v § 4 č. 5 cit. z., že od dávky z přírůstku hodnoty osvobozeny jsou převody za účelem zcelení zemědělských pozemků a očistění lesů od cizích enklav a zaokrouhlení lesních hranic směnou pozemků zemědělských a lesních a za účelem dělení společných pozemků, pokud jsou tyto převody osvobozeny od státních poplatků z převodu majetku podle určitých tam uvedených zákonů a sice podle zák. ze 7. června 1883 č. 92, 93 a 94 ř. z. a z 21. dubna 1909 č. 131 ř. z. Zák. z 18. června 1901 č. 74 ř. z. mezi těmito zákony není, pročež nelze osvobození od dávky také na případy tímto zákonem státních poplatků sproštěné rozšiřovati.

Co se týče námitky stížnosti, opírající se o zák. ze 7. června 1883 č. 94 ř. z., nemohl se nss touto námitkou obírati, ježto st-l této námitky neuplatňoval v řízení správním. Při tom se arciť upozorňuje na to, že cit. zákon v Čechách nenabyl účinnosti, ježto nebyl vydán zemský zákon, s nímž na základě § 15 cit. zák. by nabyl zároveň účinnosti uvedený zákon říšský.

Bylo tudíž z těchto úvah stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

č. 4720.

Dávka z nájemného: Daňové úlevy poskytnuté zákony č. 209/1920 a č. 45/1922 novostavbám, netýkají se obecní dávky z nájemného.

(Nález ze dne 19. května 1925 č. 10.164.)

Věc: Františka K. v Bratislavě proti župnímu výboru župy Bratislavské.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím byl pořadem instancí potvrzen platební rozkaz měst. úřadu v Bratislavě, kterým st-lce byla vyměřena obecní dávka z nájemného z domu čp. — v Bratislavě pro rok 1923, a to z důvodů, které ke svému rozhodnutí připojil měst. zastupitelský sbor.

Důvody ty spočívají v tom, že zákony o stav. ruchu č. 45/922 a 209/20, stranou dovolané, vztahují se výlučně na daň v pravém slova smyslu a na přirážky k této dani, avšak nemohou býti vztahovány na dávku, která dle pravidel vládou schválených tíží nájemníka a ne dům a která se dle pravidel schválených u nových domů účtuje jen polovicí sazeb.